

„En Stemme, siger du?“

„Ja . . . saadan en indvendig Røst, som jeg ikke siden har kunnet blive kvit. Immer er den bleven ved at minde mig, og jeg fik ikke Fred, før jeg var taget herover for at snakke med dig. Det var ligesom der laa en hel Betydning deri. Hver Gang jeg med Bekymringsfuldhed har tænkt paa det Vennemøde, var det, ligesom En sagde til mig: Emanuel, han er Manden! Han har Myndigheden! — —“

Emanuel hørte intet længer. Han havde bøjet sig fremover i den heftigste Sindsbevægelse.

Tegnet! — tænkte han. Og han følte som en hellig Indvielses Gysning sænke sig igennem ham.
